Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 7. července 2016 [1]

Věc C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek — Státní podpory — Režim podpory ve prospěch RTVE — Změna existujícího režimu podpory — Daňová opatření uložená poskytovatelům televizního vysílání a telekomunikačních služeb, která představují nový způsob financování podpory — Existence vztahu určení nezbytného mezi daňovými opatřeními a podporou — Dosah kritéria vycházejícího z přímého vlivu výnosu z poplatku na výši podpory — Rozhodnutí Komise, kterým se nový systém financování prohlašuje za slučitelný s vnitřním trhem — Zpochybnění legality rozhodnutí — Zamítnutí žaloby na neplatnost Tribunálem“

I – Úvod

1. Projednávaná věc má původ v rozhodnutí Komise 2011/1/EU [2], kterým Komise prohlásila za slučitelný s vnitřním trhem španělský režim podpory ve prospěch Corporación de Radio y Televisión Española SA (dále jen „RTVE“), španělského veřejnoprávního poskytovatele rozhlasového a televizního vysílání, financovaného zčásti prostřednictvím poplatku zatěžujícího poskytovatele televizního vysílání a telekomunikačních služeb.

2. Svým kasačním opravným prostředkem se DTS Distribuidora de Televisión Digital SA [3] domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne [4], kterým Tribunál zamítl její žalobu, kterou se domáhala zrušení sporného rozhodnutí.

3. Telefónica de España SA, a Telefónica Móviles España SA [5] podaly vedlejší kasační opravný prostředek, kterým se rovněž domáhají zrušení tohoto rozsudku.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Rozhodnutí ze dne 20. července 2010 o režimu podpory C 38/09 (ex NN 58/09), který hodlá Španělsko provést ve prospěch španělského veřejnoprávního poskytovatele rozhlasového a televizního vysílání (RTVE) (Úř. věst. 2011, L 1, s. 9, dále jen „sporné rozhodnutí“).

3 — Dále jen „DTS“.

4 — 11. července 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. Komise T-533/10, EU:T:2014:629, dále jen „napadený rozsudek“.

5 — Dále jen společně „Telefónica“.

4. Projednávaná věc poskytuje Soudnímu dvoru příležitost, aby objasnil význam kritérií, která musí dávat možnost posoudit, v jakém rozsahu daňová opatření představují způsob financování státní podpory, takže jsou nedílnou součástí této podpory, a musí být tedy oznámena Evropské komisi. Tento přezkum vyžaduje prokázat existenci „vztahu závazného určení“ mezi těmito opatřeními a dotčeným režimem podpory. V projednávané věci je sporná mezi účastnicemi řízení právě existence takového vztahu závazného určení mezi poplatky, které platí poskytovatele televizního vysílání a telekomunikačních služeb, jako jsou DTS a Telefónica, a podporou poskytovanou RTVE.

5. Komise totiž poté, co konstatovala neexistenci tohoto vztahu závazného určení mezi daňovými opatřeními a dotčenou podporou, ve sporném rozhodnutí, učinila závěr, že uvedené poplatky nejsou nedílnou součástí podpory poskytované RTVE, a proto by neměly být začleněny do přezkumu její slučitelnosti s vnitřním trhem. Na základě těchto úvah Komise prohlásila dotčenou podporu za slučitelnou s vnitřním trhem v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU.

6. V napadeném rozsudku Tribunál zamítl žalobní důvody směřující ke zrušení předložené společnostmi DTS a Telefónica proti spornému rozhodnutí.

7. V tomto stanovisku Soudnímu dvoru navrhnu, aby kasační opravný prostředek podaný DTS zamítl.

8. Zaprvé vysvětlím, že se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení v rámci posuzování legality sporného rozhodnutí a zejména při použití kritérií stanovených Soudním dvorem za účelem prokázání existence vztahu závazného určení mezi daňovými opatřeními uvalenými na společnosti DTS a Telefónica a podporou poskytovanou RTVE. Zadruhé vysvětlím, že nelze Tribunálu vytýkat, že pro účely své analýzy nezohlednil některá ustanovení vnitrostátních právních předpisů nebo že zkreslil dosah relevantního vnitrostátního práva.

9. Navrhnu rovněž Soudnímu dvoru, aby zamítl vedlejší kasační opravný prostředek podaný společností Telefónica, založený na jediném důvodu vycházejícím z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie, jelikož podle mého názoru se Tribunál beze zbytku vypořádal s přípustností důvodů směřujících ke zrušení, které byly předloženy v prvním stupni Telefónicou.

II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

10. Dvěma rozhodnutími [6] Komise schválila systém financování RTVE zavedený Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (zákon č. 17/2006 o veřejnoprávním rozhlasovém a televizním vysílání) ze dne 5. června 2006 [7]. Tento systém financování byl smíšený, neboť RTVE měla jednak k dispozici příjmy pocházející z obchodní činnosti, zejména z prodeje reklamního prostoru, a jednak kompenzaci ze strany španělského státu za plnění úkolů veřejné služby.

11. Uvedený systém financování byl podstatně změněn Ley 8/2009 de financiación de la (RTVE) [zákon č. 8/2009 o financování Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)] ze dne 28. srpna 2009 [8], který vstoupil v platnost dne 1. září 2009. Zejména za účelem kompenzace ztráty příjmů z obchodní činnosti tento zákon ve svém čl. 2 odst. 1 písm. b) až d) a ve svých článcích 4 až 6

6 — Rozhodnutí C (2005) 1163 final ze dne 20. dubna 2005 o státní podpoře ve prospěch RTVE (E 8/05) (shrnutí v Úř. věst. 2006, C 239, s. 17) a C (2007) 641 final ze dne 7. března 2007 o financování opatření na snížení počtu zaměstnanců v RTVE (NN 8/07) (shrnutí v Úř. věst. 2007, C 109, s. 2).

7 — BOE č. 134, 6. června 2006, s. 21270, dále jen „zákon č. 17/2006“.

8 — BOE č. 210, 31. srpna 2009, s. 74003, dále jen „zákon č. 8/2009“.

zavedl nebo změnil několik daňových opatření, mezi která patřil nový poplatek ve výši 1,5 % z příjmů poskytovatelů placeného televizního vysílání usazených ve Španělsku [9]. Příspěvek z tohoto poplatku do rozpočtu RTVE nemohl přesáhnout 20 % z celkové roční podpory určené RTVE. Veškeré zbývající daňové příjmy šly do souhrnného rozpočtu španělského státu.

12. Kromě toho byla zachována kompenzace za plnění povinností veřejné služby stanovená zákonem č. 17/2006. Kdyby výše uvedené zdroje financování nestačily k pokrytí všech nákladů RTVE na plnění povinností veřejné služby, španělský stát byl na základě čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a článku 33 zákona č. 17/2006 povinen tento deficit pokrýt.

13. Konečně čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanovil horní hranici příjmů RTVE. V letech 2010 a 2011 nemohla celková výše uvedených ročních příjmů přesáhnout 1 200 milionů eur za každý rok, což odpovídalo rovněž horní hranici jejích výdajů pro každý z těchto hospodářských roků. V letech 2012 až 2014 bylo stanoveno maximální zvýšení této částky o 1 % a pro následující roky zvýšení v závislosti na roční změně indexu spotřebitelských cen.

14. Poté, co byla Komisi dne 22. června 2009 podána stížnost týkající se návrhu zákona, který vedl k zákonu č. 8/2009, Komise dne 2. prosince 2009 oznámila Španělskému království své rozhodnutí zahájit řízení stanovené v čl. 108 odst. 2 SFEU týkající se změny režimu financování RTVE [10].

15. Dne 18. března 2010 Komise zahájila řízení pro nesplnění povinnosti upravené v článku 258 SFEU, když se domnívala, že poplatek vybíraný z elektronických komunikací byl v rozporu s článkem 12 směrnice 2002/20/ES [11]. Dne 30. září 2010 Komise v odůvodněném stanovisku vyzvala Španělské království, aby tento poplatek zrušilo z důvodu jeho neslučitelnosti s uvedenou směrnicí.

16. Dne 20. července 2010 Komise přijala sporné rozhodnutí, v němž prohlásila, že změna systému financování RTVE stanovená zákonem č. 8/2009 byla slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU. V tomto rámci měla Komise zejména za to, že zavedená nebo pozměněná daňová opatření nebyla nedílnou součástí nových složek podpory upravených uvedeným zákonem, a případná neslučitelnost těchto daňových opatření se směrnicí 2002/20 tedy neovlivňovala přezkum její slučitelnosti s vnitřním trhem. Kromě toho byla toho názoru, že pozměněný finanční režim RTVE byl v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU, neboť dodržoval zásadu proporcionality.

III – Napadený rozsudek

17. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. listopadu 2010 DTS podala u Tribunálu žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí. Na podporu této žaloby DTS předložila tři žalobní důvody vycházející z porušení pojmu podpora ve smyslu článku 107 SFEU, pokud jde o oddělitelnost daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009, z porušení čl. 106 odst. 2, jakož článků 49 a 63 SFEU.

18. Tribunál napadeným rozsudkem zamítl všechny žalobní důvody ve věci samé, a tudíž i žalobu v plném rozsahu.

9 — Ostatní daňová opatření spočívají v novém poplatku ve výši 3 % z příjmů poskytovatelů bezplatného televizního vysílání, novém poplatku ve výši 0,9 % z hrubých provozních příjmů poskytovatelů telekomunikačních služeb usazených ve Španělsku a v procentním podílu ve výši 80 % do maximální částky 330 milionů eur z výnosu již existujícího poplatku za využívání rádiového spektra.

10 — Shrnutí v Úř. věst. 2010, C 8, s. 31.

11 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (Úř. věst. 2002, L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337).

IV – Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

19. V kasačním opravném prostředku DTS navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zrušil sporné rozhodnutí a podpůrně vrátil věc Tribunálu;

— uložil Komisi a ostatním účastnicím řízení náhradu nákladů řízení před Soudním dvorem a Tribunálem.

20. Komise navrhuje, aby byl opravný prostředek zamítnut a aby společnosti DTS byla uložena náhrada nákladů řízení. Telefónica předložila kasační odpověď na podporu DTS. Španělské království a RTVE předložily kasační odpověď na podporu Komise.

21. Telefónica podala vedlejší kasační opravný prostředek, kterým se domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a uložil Komisi, jakož i vedlejším účastnicím řízení na podporu Komise náhradu nákladů řízení před Soudním dvorem a Tribunálem. RTVE, Španělské království a Komise navrhují tento vedlejší opravný prostředek zamítnout. DTS nepředložila kasační odpověď ve vztahu k uvedenému vedlejšímu opravnému prostředku.

V – K hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku

22. Kasačním opravným prostředkem DTS pouze vytýká Tribunálu, že potvrdil analýzu – provedenou Komisí – skutečnosti, že nebyla povinna přezkoumat slučitelnost parafiskálního poplatku ve výši 1,5 % ukládaného na základě zákona č. 8/2009 z hrubých provozních příjmů poskytovatelů placeného televizního vysílání se Smlouvou o FEU.

23. DTS se tak domáhá zrušení této zvláštní výhody, kterou požívá RTVE, která spočívá ve skutečnosti, že obě dvě jsou v přímém konkurenčním vztahu na trhu nabývání audiovizuálních programů.

24. Na podporu kasačního opravného prostředku se DTS dovolává třech důvodů opravného prostředku vycházejících z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu chybného výkladu pojmu podpora, porušení téhož ustanovení tím, že Tribunál v napadeném rozsudku nevykonal úplný přezkum týkající se existence podpory a zkreslil španělské právo, jakož i z nesprávného právního posouzení při použití čl. 106 odst. 2 SFEU.

A – *K přípustnosti hlavního kasačního opravného prostředku*

25. RTVE tvrdí, že kasační opravný prostředek je nepřípustný, jelikož se 40 stranami značně překračuje maximální délku 25 stran povolenou v praktických pokynech pro účastníky řízení ve věcech předkládaných Soudnímu dvoru [12], aniž navrhovatelka odůvodnila toto překročení.

26. Kromě toho RTVE a Španělské království se domnívají, že kasační opravný prostředek přesně neurčuje body napadeného rozsudku, které jsou zpochybněny. Kasační opravný prostředek se omezuje na opakování argumentů v prvním stupni nebo na vznášení skutkových otázek.

27. Společnost DTS tyto argumenty zpochybňuje.

12 — Úř. věst. 2014, L 31, s. 1.

28. Žádnou z výtek nepřípustnosti předložených RTVE a Španělským královstvím nelze podle mého názoru přijmout.

29. Zaprvé, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, praktické pokyny jsou orientační a nemají závaznou sílu. Tyto pokyny byly přijaty proto, aby doplnily a vyjasnily pravidla použitelná na průběh řízení před Soudním dvorem, a to v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, a nejsou určeny k tomu, aby nahrazovaly relevantní ustanovení statutu Soudního dvora Evropské unie a jednacího řádu Soudního dvora [13]. I když je v bodě 20 uvedených pokynů skutečně uvedeno, že kasační opravný prostředek „by neměl přesáhnout 25 stran“, jak uvedl Soudní dvůr ve své judikatuře, tyto pokyny nestanoví absolutním způsobem maximální počet stran [14]. Z důvodu neexistence ustanovení výslovně stanovených ve statutu Soudního dvora Evropské unie a jednacího řádu nemůže tedy skutečnost, že kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkou překračuje maximální počet stran stanovený v rámci praktických pokynů, způsobit nepřípustnost tohoto opravného prostředku.

30. Zadruhé přezkum kasačního opravného prostředku prokazuje, že navrhovatelka přesným způsobem označuje vady spočívající v nesprávných právních posouzeních, kterými je stižen napadený rozsudek, a podrobně vysvětluje důvody, proč by měl být tento rozsudek zrušen. Za těchto podmínek jsou podle mého názoru požadavky stanovené Soudním dvorem splněny [15].

31. Ačkoli RTVE a Španělské království tvrdí opak, kasační opravný prostředek podaný DTS se neomezuje na opakování argumentů evokovaných v prvním stupni nebo na předkládání skutkových otázek. DTS totiž zpochybňuje způsob, jakým Tribunál vyložil a použil unijní právo, zejména kritéria formulovaná Soudním dvorem za účelem prokázání, že daňová opatření jsou nedílnou součástí režimu podpory. V tomto ohledu připomínám, že proto, aby byl zajištěn užitečný účinek řízení o kasačním opravném prostředku, mohou být zjevně v rámci kasačního opravného prostředku podaného k Soudnímu dvoru znovu diskutovány právní otázky zkoumané v prvním stupni, takže navrhovatel může opřít kasační opravný prostředek o důvody a argumenty již použité před Tribunálem [16].

32. S přihlédnutím k těmto skutečnostem tedy navrhuji, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek podaný DTS za přípustný.

B – *K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu chybného výkladu pojmu podpora*

33. Prvním důvodem kasačního opravného prostředku DTS kritizuje analýzu Tribunálu v bodech 92 až 104 napadeného rozsudku, v jejímž závěru Tribunál konstatoval, že Komise byla oprávněna mít za to, že ona tři daňová opatření zavedená nebo změněná zákonem č. 8/2009 nebyla nedílnou součástí režimu podpory, jejímž příjemcem byla RTVE. Navrhovatelka v podstatě tvrdí, že poplatek, kterému podléhá, představuje podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, jelikož stejně jako daň z přímého prodeje léčivých přípravků dotčená ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), představuje asymetrický poplatek zavedený za účelem přímého financování RTVE.

13 — Body 1 až 3 těchto pokynů.

14 — V tomto smyslu viz usnesení ze dne 30. dubna 2010, Ziegler v. Komise [C-113/09 P(R), nezveřejněné, EU:C:2010:242, bod 33].

15 — Připomínám, že na základě ustálené judikatury „musí kasační opravný prostředek přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které tento návrh specificky podporují“ (viz zejména rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34).

16 — Rozsudek ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 32 a citovaná judikatura).

34. Na rozdíl od toho, co tvrdí Španělské království, je podle mého názoru nepochybná přípustnost tohoto důvodu, jelikož navrhovatelka kritizuje závěry, které Tribunál vyvozuje ze skutkového stavu a z použitelné vnitrostátní právní úpravy ohledně existence vztahu závazného určení mezi dotčenými daňovými opatřeními a podporou poskytovanou RTVE z hlediska kritérií formulovaných judikaturou Soudního dvora.

35. Tento důvod se skládá ze dvou částí, vycházejících z chybného výkladu argumentů navrhovatelky a z judikatury Soudního dvora.

1. K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z chybného výkladu argumentů navrhovatelky

36. První částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál nesprávně domníval v bodech 92 a 93 napadeného rozsudku, že se snažila svými argumenty zpochybnit zásadu stanovenou Soudním dvorem v rozsudcích ze dne 20. září 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), a ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657). Tribunál se mimoto podle ní dopustil nesprávného právního posouzení, když na tyto rozsudky odkázal, jelikož dotčený poplatek se odlišuje od poplatku s obecnou působností a podpora poskytovaná RTVE nespočívala v osvobození od uvedeného poplatku.

a) Napadený rozsudek

37. Poté, co Tribunál představil argumenty navrhovatelky, v bodě 92 napadeného rozsudku přikročil k jejich zkoumání, přičemž připomněl rozlišení, které Smlouva o FEU zavádí mezi pravidly upravujícími státní podpory a pravidly týkajícími se vnitrostátních daňových ustanovení. Upřesnil tak, že podle ustálené judikatury se poplatníci daně v zásadě nemohou dovolávat toho, že osvobození jiných osob od daně představuje státní podporu, aby se vyhnuli zaplacení uvedené daně, přičemž odkázal na rozsudek ze dne 20. září 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. V bodě 93 napadeného rozsudku Tribunál vysvětlil, že se navrhovatelka snažila zpochybnit tuto zásadu, protože podle jejího přístupu „by se totiž podnik mohl bránit výběru jakékoli daně pouze z toho důvodu, že slouží k financování výhody, ze které má prospěch podnik, se kterým je v konkurenčním vztahu“.

b) Má analýza

39. Stejně jako RTVE a Komise se domnívám, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je neúčinná, jelikož je namířena proti úvahám, které nejsou součástí ratio decidendi napadeného rozsudku.

40. Závěr, který Tribunál vyvozuje v bodech 103 a 104 napadeného rozsudku, podle kterého byla Komise oprávněna mít za to, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 nebyla nedílnou součástí podpory, se totiž zakládá na analýze týkající se existence vztahu závazného určení mezi uvedenými opatřeními a podporou poskytovanou RTVE, jakož i na použití rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), na projednávanou věc, kterého se domáhala navrhovatelka ve svých písemnostech.

41. V bodě 92 napadeného rozsudku, když Tribunál přistupuje ke zkoumání druhé části prvního žalobního důvodu, pouze připomíná zásadu, na které stojí judikatura Soudního dvora týkající se posouzení parafiskálních poplatků z hlediska práva státních podpor. Tato zásada, podle které se osoby povinné k odvádění poplatku nemohou dovolávat toho, že osvobození jiných osob od poplatku

představuje státní podporu, aby se vyhnuli zaplacení uvedeného poplatku nebo se domohli jeho vrácení, je výslovně uvedena Soudním dvorem v rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), o který se navrhovatelka výslovně opírá, jakož i v jeho rozsudcích ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657), a ze dne 15. června 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403) [17]. Uvedená zásada byla rovněž připomenuta v bodě 42 jejího návrhu na zahájení řízení před Tribunálem.

42. Poté v bodě 93 napadeného rozsudku Tribunál pouze uvádí argumenty navrhovatelky, aniž z nich vyvozuje právní závěr.

43. V tomto ohledu podotýkám, že navrhovatelka neuplatňuje vadu spočívající ve zkreslení jako takovou. Bez ohledu na to, jestli navrhovatelka tvrdí, že nikdy nezamýšlela obhajovat takový přístup, z argumentů, které předkládá na podporu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vyplývá, že se snaží rozšířit dosah kritéria vycházejícího z existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a podporou financovanou tímto poplatkem na případy, ve kterých existuje konkurenční vztah mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemcem podpory financované uvedeným poplatkem. Navrhovatelka se svým přístupem snaží vrátit k ustálené judikatuře Soudního dvora uvedené Tribunálem v bodě 92 napadeného rozsudku a domoci se zrušení poplatku ve výši 1,5 %, který je jí uložen na základě článku 6 zákona č. 8/2009.

44. S přihlédnutím k těmto skutečnostem a zejména ke skutečnostem uvedeným v bodech 40 až 42 tohoto stanoviska se tedy domnívám, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je neúčinná.

2. K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházejí z chybného výkladu judikatury Soudního dvora

45. Druhou částí svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku DTS podporovaná společností Telefónica zpochybňuje analýzu Tribunálu uvedenou v bodech 99 až 103 napadeného rozsudku, podle které Tribunál dospěl k závěru, že dotčené poplatky nejsou srovnatelné s daňovým opatřením uloženým ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Napadený rozsudek

46. V bodech 94 až 103 napadeného rozsudku Tribunál uvádí důvody, proč se projednávaná věc odlišuje od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), dovolávaný navrhovatelkou, takže v projednávané věci nelze použít řešení přijaté Soudním dvorem v tomto rozsudku. Nejprve v bodě 95 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že kritérium vycházející z existence konkurenčního vztahu mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemci podpory financované tímto poplatkem nestačí k tomu, aby byla zaručena existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a podporou ve smyslu judikatury Soudního dvora. Dále v bodech 96 až 102 napadeného rozsudku Tribunál uvádí zvláštní aspekty odlišující poplatek dotčený ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), od poplatku, o který jde v projednávané věci.

17 — Viz bod 42 a bod 43.

b) Argumenty účastnic řízení

47. Zaprvé DTS tvrdí, že poplatek, který je jí uložen, musí být považován za nedílnou součást podpory poskytované RTVE, jelikož představuje asymetrický poplatek, přirovnatelný k poplatku, který byl předmětem věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Tento poplatek je totiž uložen jediné kategorii provozovatelů – poskytovatelům placeného televizního vysílání – kteří jsou v konkurenčním vztahu s RTVE jak na trhu s diváky, tak na trhu nabývání audiovizuálních programů. Podpora vyplývá ze skutečnosti, že konkurent podléhá poplatku a že výnos z poplatku je nezbytně určen k financování podpory.

48. Zadruhé DTS tvrdí, že zvláštní aspekty uvedené Tribunálem v bodech 98 a násl. napadeného rozsudku, odlišující poplatek dotčený ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), a poplatek, o který jde v projednávané věci, nejsou relevantní. Jednak cíl poplatku není rozhodující skutečností, neboť pojem podpora je pojmem objektivním. V každém případě, účel poplatku uloženého DTS je velmi podobný a zjevně srovnatelný s účelem poplatku přezkoumaného ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Kromě toho vztah mezi daňovým opatřením a dotčenou podporou je tak úzký, jako byl vztah daný v uvedeném rozsudku. V tomto ohledu DTS tvrdí, že Tribunál nesprávně konstatoval, že by případná neslučitelnost poplatku s unijním právem neměla za přímý následek zpochybnění dotčené podpory.

49. Zatřetí DTS tvrdí, že dotčený poplatek se dotýká zjevně výše podpory poskytované RTVE, jelikož v případě jeho uložení konkurentovi, poskytuje příjemci podpory konkurenční výhodu.

50. Telefónica, vedlejší účastnice řízení na podporu DTS, dodává, že se Tribunál dopustil dalších nesprávných právních posouzení při výkladu pojmu „podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

51. Zaprvé se podle ní Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když vyložil restriktivně podmínky vyžadované proto, aby byl způsob financování podpory její nedílnou součástí, třebaže pravidla musí být předmětem teleologického výkladu [18].

52. Zadruhé podmínky stanovené judikaturou za účelem prokázání existence vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a podporou, a sice závazné ustanovení vnitrostátního práva, které ukládá určení poplatku na financování podpory, a prokázání přímého vlivu výnosu z poplatku na výši podpory, nejsou odlišnými a kumulativními podmínkami. Určení poplatku na financování podpory totiž samo o sobě předpokládá nutný vztah mezi výší daňových příjmů a výši podpory [19]. Tribunál tedy chybně vyložil rozsudek ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10). V tomto rozsudku Soudní dvůr pouze zkoumal, zda existoval vztah závazného určení mezi poplatkem a podporou na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy a měl za to, že v případě kladné odpovědi je přímý vliv daňového opatření na výši podpory logickým následkem.

53. Zatřetí Telefónica tvrdí, že výklad, který Tribunál učinil o rozsudcích ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571), a ze dne 27. listopadu 2003, Enirisorse (C-34/01 až C-38/01, EU:C:2003:640), je chybný. Skutečnost, že se Soudní dvůr nevyjádřil k požadavku přímého vlivu daňového opatření na výši podpory, neznamená, že byl Soudní dvůr toho názoru, že se jedná o dodatečnou podmínku pro určení, zda je způsob financování podpory její součástí, nýbrž je toto možné vysvětlit skutečností, že se tyto rozsudky týkaly prvních věcí, ve kterých Soudní dvůr ozřejmil otázku oddělitelnosti.

18 — Telefónica odkazuje na rozsudky ze dne 25. června 1970, Francie v. Komise (47/69, EU:C:1970:60), a ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise (C-225/91, EU:C:1993:239).

19 — Telefónica odkazuje na rozsudky ze dne 13. ledna 2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11); ze dne 14. dubna 2005, AEM a AEM Torino (C-128/03 a C-129/03, EU:C:2005:224), a ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další (C-266/04 à C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657).

54. RTVE, Španělské království a Komise tyto argumenty zpochybňují.

c) Má analýza

55. Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku obsahuje podle mého názoru tři otázky týkající se způsobu, jak je třeba ve smyslu judikatury Soudního dvora posoudit existenci vztahu určení mezi daňovým opatřením a režimem podpory.

56. První otázkou, nadnesenou společností Telefónica, je otázka, zda podmínky stanovené judikaturou za účelem prokázání existence vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a podporou, jsou kumulativní.

57. Druhá otázka, nadnesená DTS, se týká otázky, zda, na rozdíl od toho, co rozhodl Tribunál v napadeném rozsudku, je vztah existující mezi daňovými opatřeními zavedenými zákonem č. 8/2009 a podporou poskytovanou RTVE skutečně tak úzký, jako byl vztah, který spojoval daňové opatření a režim podpory dotčený ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), takže řešení přijaté Soudním dvorem v tomto rozsudku je použitelné v projednávané věci.

58. Nakonec třetí otázka, nadnesená DTS, se týká konkrétně dosahu kritéria vycházejícího z „přímého vlivu výnosu z poplatku na výši podpory“, když toto kritérium bylo stanoveno za účelem prokázání existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a dotčenou podporou. DTS se totiž snaží rozšířit dosah uvedeného kritéria tak, aby zahrnovalo situaci, ve které poplatek, placený konkurentem, poskytuje příjemci podpory konkurenční výhodu.

i) Ke kritériím umožňujícím prokázat existenci vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a režimem podpory

59. Analýza týkající se existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a podporou umožní prokázat, zda tento poplatek představuje způsob financování podpory, a zda je tedy její nedílnou součástí. Tato analýza musí rovněž umožnit Komisi, aby provedla náležitý a úplný přezkum státní podpory [20]. Totiž podmínky financování podpory mohou způsobovat její neslučitelnost s vnitřním trhem [21]. Komise tedy nemůže oddělit přezkum podpory od posouzení účinků jejích podmínek financování, pokud jsou tyto podmínky nedílnou součástí dotčené podpory [22]. Uvedená analýza musí kromě toho umožnit zajistit užitečný účinek povinnosti oznámení. Za účelem dodržení této povinnosti je tedy členský stát povinen oznámit nejen vlastní záměr podpory, ale rovněž způsob financování podpory, jelikož tento způsob je nedílnou součástí navrženého opatření [23].

20 — Viz rozsudek ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 51).

21 — Viz rozsudek ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 47). Viz již v tomto smyslu rozsudek ze dne 25. června 1970, Francie v. Komise (47/69, EU:C:1970:60, bod 14).

22 — Viz rozsudky ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 49), a ze dne 27. listopadu 2003, Enirisorse (C-34/01 až C-38/01, EU:C:2003:640, bod 44).

23 — Viz rozsudek ze dne 21. října 2003, van Calster a další (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 51).

60. Soudní dvůr definoval dosah zásady vycházející z existence vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a podporou v rozsudku ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest(C-174/02, EU:C:2005:10), následovně:

„Aby bylo možné považovat poplatek […] za nedílnou součást opatření podpory, musí nezbytně na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy existovat vztah závazného určení mezi poplatkem a podporou v tom smyslu, že výtěžek z poplatku je nezbytně určen na financování podpory. Jestliže takový vztah existuje, ovlivňuje příjem z poplatku přímo výši podpory a v důsledku toho i posouzení její slučitelnosti se společným trhem […]“ [24].

61. Jednou z otázek, kterou přináší druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je otázka, zda za účelem prokázání existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a podporou jím financovanou je nutné prokázat nejen, že existuje závazné ustanovení vnitrostátního práva ukládající určení poplatku na financování podpory, ale rovněž, že výnos z poplatku ovlivňuje výši podpory.

62. Telefónica totiž tvrdí, že podle judikatury Soudního dvora se nejedná o odlišné a kumulativní podmínky, jelikož přímý vliv daňového opatření na výši podpory je logickým důsledkem vztahu určení stanoveného relevantní vnitrostátní právní úpravou. Podle ní Tribunál chybně vyložil judikaturu Soudního dvora.

63. Je třeba připustit, že formulace zásady v rozsudku ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) – kterou lze nalézt rovněž v rozsudcích ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657), a ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) – může být matoucí, jelikož Soudní dvůr uvedl, že „[jestliže vztah závazného určení mezi poplatkem a podporu na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy existuje, ovlivňuje výnos z poplatku přímo výši podpory“ [25].

64. Obě uvedené podmínky, a sice závazné ustanovení vnitrostátního práva ukládajícího určení poplatku na financování podpory a prokázání přímého vlivu výnosu z poplatku na výši podpory, jsou podle mého názoru, a jak rozhodl Tribunál, kumulativní.

65. Nejprve je užitečné připomenout nejstarší základy principu formulovaného Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), tím, že odkážu na bod 17 rozsudku ze dne 25. června 1970, Francie v. Komise (47/69, EU:C:1970:60). V tomto bodě Soudní dvůr uvedl, že „posouzení Komise musí […] přihlédnout ke všem přímým a nepřímým skutečnostem, které charakterizují sporné opatření, tedy nejen vlastní podpoře poskytované zvýhodněným tuzemským činnostem, ale ještě nepřímé podpoře, kterou mohou rovněž představovat, a jejímu způsobu financování a *úzkému vztahu, z důvodu kterého závisí objem podpory na výnosu z financování*“ [26].

66. Jelikož daňový příjem nemůže být určen na zvláštní výdaj při neexistenci vnitrostátních právních předpisů, první podmínka vycházející z existence závazného ustanovení vnitrostátního práva ukládajícího určení poplatku na financování podpory představuje nezbytný předpoklad. Tato podmínka však sama o sobě nestačí k prokázání rozsahu, jakým výnos z tohoto příjmu skutečně ovlivňuje výši podpory, neboť nad rámec ustanovení vnitrostátního práva ukládajících toto určení členský stát může disponovat určitým prostorem pro volné uvážení při určování svých příjmů nebo zavedení mechanismu úprav, který přerušuje úzký vztah určení stanovený vnitrostátními právními předpisy. Za účelem posouzení existence a případně síly vztahu určení mezi poplatkem a podporou tedy není nutné určit rozsah, v jakém je dotčená podpora skutečně financována výnosem z poplatku a je na něm závislá.

24 — Bod 26.

25 — Viz rozsudek ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, bod 26).

26 — Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

67. To zjevně vyplývá podle mého názoru ze zmínky uvedené in fine Soudním dvorem v bodě 17 jeho rozsudku ze dne 25. června 1970, Francie v. Komise (47/69, EU:C:1970:60). V tomto rozsudku Soudní dvůr ostatně konstatoval existenci závazného vztahu určení, jelikož sporný způsob financování umožňuje automaticky zvýšit výši podpory prostřednictvím zvýšení výnosu z poplatku [27].

68. Dále je třeba upřesnit, že Soudní dvůr přeformuloval tuto zásadu ve své nejnovější judikatuře, když uvedl jasněji, že existuje vztah závazného určení mezi poplatkem a podporou na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy, pokud je výnos z poplatku nezbytně určen k financování podpory *a* přímo ovlivňuje její výši“ [28].

69. V rozsudku ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), tedy Soudní dvůr zkoumal obě tyto podmínky. Ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, z relevantní vnitrostátní právní úpravy vyplývalo, že poplatek z reklamní činnosti byl vybírán specificky a pouze pro účely financování dotčených podpor na rozhlasové vysílání [29]. Mimoto čistý výnos z poplatku z reklamní činnosti byl celý výlučně určen k financování podpor pro rozhlasové vysílání, a ovlivňoval tedy přímo jejich výši [30]. Za těchto podmínek Soudní dvůr rozhodl, že výnos z poplatku ovlivňuje výši částky vyplácených podpor, jelikož poskytování těchto podpor, jakož i do značné míry jejich rozsah závisí na výnosu z uvedeného poplatku, takže tento poplatek musí být považován za nedílnou součást režimu podpor pro rozhlasové vysílání [31].

70. Konečně pominutí, jak navrhuje navrhovatelka, této druhé podmínky by zbavovalo jakéhokoliv užitečného účinku zásadu formulovanou Soudním dvorem. Totiž Soudní dvůr hovoří nejen o závazném „právním“ vztahu, ale skutečně o vztahu „závazného“ určení mezi poplatkem a podporou. Pojem určení, přeložený do verzí judikatury v anglickém jazyce výrazem „hypothecation“, je přitom vypůjčen z účetní a finanční terminologie a týká se určení příjmu, který je vybírán uložením zvláštního poplatku, na zvláštní výdaj. Je tedy nutné určit v každém konkrétním případě, zda na základě vnitrostátních právních předpisů a na základě jejich praktického použití jsou dotčené daňové příjmy skutečně a specificky určeny k financování podpory, a to v rozporu se zásadou univerzality daňových příjmů.

71. S přihlédnutím k těmto skutečnostem jsem toho názoru, že s ohledem na judikaturu Soudního dvora není podmínka vycházející z existence závazného ustanovení vnitrostátního práva ukládajícího určení daně na financování podpory sama o sobě dostatečná k prokázání, že poplatek je nedílnou součástí podpory. Pokud takové ustanovení vnitrostátního práva existuje, jako je tomu v projednávané věci [32], je mimoto nutné určit, zda výnos z poplatku ovlivňuje přímo výši podpory.

72. Tribunál se tedy podle mého názoru nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že s ohledem na uvedenou judikaturu jsou obě výše uvedené podmínky kumulativní, takže argumenty předložené v tomto ohledu Telefónica musí být odmítnuty jako neopodstatněné.

27 — Bod 20.

28 — Rozsudky ze dne 15. června 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403, bod 46), a ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 99). Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

29 — Rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 100).

30 — Rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 104).

31 — Rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, body 111 a 112).

32 — V projednávané věci je tato podmínka splněna – a toto zjištění není zpochybňováno účastnicemi řízení – neboť z čl. 5 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 zákona č. 8/2009 vyplývá, že se poplatky uložené poskytovatelům telekomunikačních služeb vybírají „s cílem přispět k financování společnosti RTVE“ a ze znění čl. 6 odst. 8 zákona č. 8/2009 vyplývá, že „výnos z příspěvků je určen k financování společnosti RTVE“. Komise rovněž v bodě 13 odůvodnění sporného rozhodnutí konstatovala, že „v jeho preambuli je pak explicitně zmíněna i souvislost mezi novými poplatky a finančním vyrovnáním vypláceným RTVE za stažení z trhu s reklamou“.

ii) K použití řešení přijatého Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Podle mého názoru nejsou úvahy Soudního dvora v jeho rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)[33], použitelné v projednávané věci, takže se Tribunál podle mého názoru nedopustil nesprávného právního posouzení, když odlišil tři dotčená daňová opatření od opatření uvedeného v citovaném rozsudku.

74. Jestliže odlišení, které provádí Tribunál v bodě 100 napadeného rozsudku ohledně účelu podpory, nepředstavuje podle mého názoru určující skutečnost, naopak okolnosti uvedené v bodech 101 a 102 tohoto rozsudku umožňují jasně odlišit projednávanou věc od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. Zaprvé, jak správně uvedl Tribunál v bodě 101 napadeného rozsudku, vztah mezi daňovými opatřeními a dotčenou podporou nemůže být tak úzký, jako vztah mezi poplatkem z přímých prodejů léčivých přípravků, hrazeným Laboratoires Boiron SA, a osvobozením velkoobchodních distributorů od tohoto poplatku.

76. Ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), totiž podle Soudního dvora existoval vnitřní vztah mezi poplatkem a podporou (osvobozením od tohoto poplatku), „dvěma neoddělitelnými prvky jednoho a téhož daňového opatření“[34], který, jak uvedl Tribunál v napadeném rozsudku, neumožňoval odlišit jeden prvek od druhého, což zjevně není případ projednávané věci. Nepoužitelnost daňového opatření z důvodu jeho neslučitelnosti s unijním právem tedy způsobovala velmi logicky a přímo zánik podpory.

77. Mimoto je třeba konstatovat, že výše podpory poskytované RTVE z titulu financování jejích povinností veřejné služby nezávisí na výši dotčeného daňového příjmu vybíraného od poskytovatelů placeného televizního vysílání.

78. Z článku 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a z článku 33 zákona č. 17/2006 – jejichž znění nebyla podle mého názoru Tribunálem zkreslena, jak prokáži v rámci posuzování druhého důvodu kasačního opravného prostředku – vyplývá, že výše podpory poskytované RTVE z titulu financování jejích povinností veřejné služby je vypočtena na základě čistých nákladů na plnění veřejné služby RTVE v předchozích letech[35].

79. I když zajisté existuje závazný legislativně zakotvený vztah mezi výnosem z dotčeného poplatku a podporou poskytovanou RTVE, vnitrostátní právní úprava stanoví mechanismus úpravy uvedený Tribunálem v bodě 101 napadeného rozsudku, který podle mého názoru brání závěru, že jsou obě podmínky stanovené judikaturou splněny.

80. Španělský stát zde totiž uplatňuje variabilní úpravu jak směrem nahoru, tak i dolů, když se zavazuje v případě nedostatku příjmů uhradit veškeré náklady RTVE a v případě přebytku jej převést do svého souhrnného rozpočtu, přičemž si současně ponechává i prostor pro volné uvážení ohledně podílu daňových příjmů, které hodlá skutečně uhradit RTVE[36]. Vztah mezi poplatkem a podporou tedy není vztahem „přímým a neoddělitelným“, který uvedl generální advokát Geelhoed ve svém stanovisku ve věci Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

33 — Věc, ve které byl vydán tento rozsudek, se týkala otázky, zda neuložení poplatku z přímých prodejů léčivých přípravků velkoobchodním distributorům uloženého farmaceutickým laboratořím zahrnovalo nadměrnou kompenzaci v jejich prospěch, a tedy představovalo jako takové protiprávní podporu v jejich prospěch. V této věci měl poplatek uložený farmaceutickým laboratořím za cíl vyrovnat zvýšené náklady, které velkoobchodní distributoři nesou v souvislosti s plněním povinností veřejné služby.

34 — Rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, bod 45).

35 — Viz bod 32 odůvodnění sporného rozhodnutí.

36 — Viz body 15 a 33 odůvodnění sporného rozhodnutí.

81. Článek 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a článek 33 zákona č. 17/2006, které Tribunál výslovně uvádí v bodě 101 napadeného rozsudku, zavádějí zásadu úplného pokrývání nákladů na povinnosti veřejné služby RTVE, která ukládá krytí španělskému státu. Jak uvádí Tribunál v bodech 9, 80 a 101 napadeného rozsudku, pokud finanční prostředky, kterými disponuje RTVE, mezi které patří dotčené daňové opatření, nestačí k pokrytí všech nákladů RTVE stanovených na plnění jejích povinností veřejné služby, je španělský stát povinen tento deficit vyrovnat. Financování čistých nákladů na povinnosti veřejné služby poskytované RTVE je tak zaručeno bez ohledu na příjmy plynoucí z dotčených daňových opatření [37].

82. V případě přebytku se naopak přesahující částka vrátí do souhrnného státního rozpočtu proto, aby byla určena k jiným účelům [38].

83. Skutečnost, že daňové příjmy jsou vyšší nebo nižší než to, co bylo stanoveno, tedy neovlivňuje částku stanovenou ke kompenzaci poskytované RTVE za účelem plnění povinností veřejné služby [39].

84. Jestliže systém zavedený vnitrostátní právní úpravou tedy stanoví začlenění výnosu z poplatku do podpory poskytované RTVE, mechanismus úpravy uvedený v čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a v článku 33 zákona č. 17/2006, jakož i prostor pro volné uvážení ponechaný Španělsku podle mého názoru mění tento vztah. Uvedený vztah mezi poplatkem a režimem podpory není samozřejmě přerušen, ale v každém případě není dostatečně úzký proto, aby splňoval kritérium přímého vlivu uvedené judikaturou a umožňoval použít na projednávaný případ řešení přijaté Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

85. Nakonec, jestliže existuje závazný vztah prostřednictvím rozpočtu, tento vztah nemá vliv na výši podpory poskytované RTVE.

86. Argument navrhovatelky, podle kterého Tribunál nesprávně konstatoval, že případná neslučitelnost poplatku s unijním právem by neměla za přímý následek zpochybnění dotčené podpory, musí být tedy zamítnut.

iii) Ke kritériu vycházejícímu z konkurenční výhody ve prospěch příjemce podpory

87. DTS tvrdí, že na rozdíl od toho, co rozhodl Tribunál, poplatek má „přímý vliv na výši podpory“, jelikož jej hradí podnik konkurující příjemci podpory, čímž je příjemci podpory poskytnuta konkurenční výhoda. Jinými slovy, podpora je o to významnější, že je financována poplatkem hrazeným konkurenty.

88. Podle mého názoru se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení v bodě 102 napadeného rozsudku, když měl za to, že existence konkurenčního vztahu mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemcem podpory financované tímto poplatkem nestačí pro konstatování, že poplatek je nedílnou součást této podpory.

89. Uvedl jsem, že podle judikatury Soudního dvora musí být splněny dvě podmínky k tomu, aby bylo prokázáno, že poplatek je nedílnou součástí podpory:

— musí existovat závazné ustanovení vnitrostátního práva, které ukládá určení poplatku na financování podpory a

— výnos z daně musí přímo ovlivňovat výši podpory.

37 — Viz body 14 a 34 odůvodnění sporného rozhodnutí.

38 — Viz body 15 a 33 odůvodnění sporného rozhodnutí.

39 — Viz bod 34 odůvodnění sporného rozhodnutí.

90. Pokud není jedna z těchto podmínek splněna, nelze se domnívat, že poplatek je nedílnou součástí podpory a kritérium vycházející z existence konkurenční výhody nestačí k vyvrácení tohoto závěru.

91. Je zajisté pravda, jak uvedl generální advokát Geelhoed ve svém stanovisku k věci Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124), že to, zda existuje přímý a oddělitelný vztah mezi poplatkem a podporou financovanou prostřednictvím tohoto poplatku, musí být zkoumáno v každém konkrétním případě na základě znění dotčených právních úprav, jejich struktury, jejich praktického použití a „hospodářských souvislostí, ve kterých jsou uplatňovány“ [40]. V tomto rámci generální advokát zejména uvedl, že rozsah, ve kterém, a způsob, jakým dvojice poplatek-podpora ovlivňuje konkurenční vztahy v odvětví nebo pododvětví nebo kategorii dotčených podniků, představují nepřímé důkazy o existenci takového vztahu [41].

92. V rozsudku ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), Soudní dvůr však rozhodl, že se nejedná o rozhodující aspekt.

93. Zaprvé, jak uvedl Soudní dvůr v tomto rozsudku, nejedná se o posouzení slučitelnosti podpory s vnitřním trhem ve věci samé provedené Komisí na základě článku 107 SFEU, v rámci kterého má zkoumání konkurenčních vztahů zcela zjevně svůj význam [42], nýbrž se jedná o posouzení existence „vztahu závazného určení“ mezi poplatkem a podporou financovanou poplatkem za účelem určení dosahu povinnosti oznámení uvedené v čl. 108 odst. 3 SFEU.

94. Zadruhé je třeba zjistit, zda výnos z poplatku přímo ovlivňuje „výši podpory“, přičemž tento výraz musí být vykládán v nejčistším smyslu slučitelnosti tak, že se týká výše nebo objemu podpory. Ve verzích v německém a anglickém jazyce judikatury je „výše podpory“ přeložena výrazy „den Umfang der Beihilfe“ a „the amount of the aid“ [43]. Odpověď na tuto otázku je součástí čistě účetního posouzení, a vylučuje tedy analýzu konkurenčních vztahů mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemcem podpory.

95. Zatřetí stanovit jako další kritérium otázku konkurenčního vztahu mezi osobami povinnými k odvádění poplatku a příjemcem podpory, kterou má tento poplatek financovat, by podle Soudního dvora mohlo ovlivnit účinnost přezkumu prováděného Komisí. Tento přezkum by totiž závisel na předchozím jednostranném posouzení otázky ze strany každého členského státu, co se týče existence a stavu konkurenčních vztahů [44]. Toto riziko je podle mého názoru o to větší, že v praxi je takový poplatek vybírán odvětvově, takže osoby povinné k odvádění poplatku a příjemce podpory působí na stejném trhu nebo na trzích souvisejících.

96. Pokud bychom tedy měli následovat argument navrhovatelky, znamenalo by to, že vždy když je poplatek vybírán odvětvově a dotýká se podniků, které se nacházejí v konkurenční situaci s příjemcem podpory, je splněno kritérium vycházející ze vztahu závazného určení. Takový výklad by však byl zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou Soudního dvora. Soudní dvůr totiž zamýšlel vykládat existenci vztahu závazného určení velmi restriktivně tak, aby byla dodržena přesná hranice, kterou zavádí Smlouva o FEU mezi pravidly týkajícími státních podpor a pravidly týkajícími se narušení vyplývajících z daňových předpisů přijatých členskými státy.

40 — Bod 34 tohoto stanoviska.

41 — Bod 35 uvedeného stanoviska.

42 — Připomínám, že cílem tohoto ustanovení je zachovat hospodářskou soutěž mezi podniky zákazem jakékoliv podpory poskytnuté členským státem při zachování podmínek uvedených v jeho odstavci 1.

43 — Viz zejména rozsudek ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, bod 26).

44 — Viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, bod 95).

97. S přihlédnutím k těmto skutečnostem se tedy domnívám, že Tribunál právem zamítl argument navrhovatelky vycházející z údajné konkurenční výhody, kterou má RTVE z důvodu poplatku uloženého jejím konkurentům, pro účely posouzení existence vztahu závazného určení mezi dotčenými daňovými opatřeními a podporou poskytovanou RTVE.

98. Výtku předloženou v tomto ohledu DTS je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

iv) Ke skutečnosti, že přebytek příjmů, kterými disponuje RTVE, se převede do rezervního fondu a případně do státního rozpočtu [45]

99. DTS vytýká Tribunálu, že shledal, že výnos z poplatku neovlivňuje výši podpory, jelikož, jak vyplývá z bodů 66 a 67 napadeného rozsudku, příjmy, které překračují čisté náklady veřejné služby, se převedou do rezervního fondu nebo do státního rozpočtu, a jelikož byla pro příjmy RTVE stanovena absolutní maximální výše. Existence takové maximální výše je podle DTS irelevantní. V souladu s rozsudkem ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), totiž je v takovém případě, aby mohl být přijat závěr, že poplatek ovlivňuje výši částky podpory, relevantní, že jeho stanovení závisí v mezích maximální výše na předvídaných příjmech z poplatku, což je případ v projednávané věci.

100. Jsem toho názoru, že tato výtka není opodstatněná.

101. Jak jsem uvedl, skutečnost, že se v souladu s článkem 33 zákona č. 17/2006 a článkem 8 zákona č. 8/2009 přebytek příjmů, kterými disponuje RTVE, převede do rezervního fondu a případně do státního rozpočtu, přerušuje vztah závazného určení mezi daňovými příjmy a dotčenou podporou. V tomto případě výnos z poplatku neovlivňuje automaticky výši podpory, neboť přebytek bude znovu přidělen na jiné účely a neumožní zvýšení podpory.

102. Paralela s rozsudkem ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), kterou činí navrhovatelka, není podle mého názoru správná. Ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, jak výslovně vyplývá z jeho bodu 104, byl výnos z poplatku z reklamní činnosti výlučně a „v plném rozsahu“ určen na financování podpory na rozhlasové vysílání. Mimoto, i když byly tyto podpory skutečně přidělovány komisí, tato komise neměla právo určit dostupné prostředky na jiné účely než na uvedené podpory. Tak tomu však zjevně není v projednávané věci, jelikož dotčené daňové příjmy nejsou určeny výlučně a v plném rozsahu na financování podpory, jelikož přebytek se převádí do rezervního fondu a případně do státního rozpočtu, aby byl znovu přidělen na jiné účely.

103. Tribunál se tedy podle mého názoru nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když měl za to, že mechanismus uvedený v článku 33 zákona č. 17/2006 a v článku 8 zákona č. 8/2009 neumožňoval učinit závěr, že poplatek ovlivňoval přímo výši podpory určené RTVE.

104. S přihlédnutím ke všem těmto skutečnostem je třeba druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněnou.

105. Navrhuji tudíž Soudnímu dvoru, aby rozhodl, že první důvod kasačního opravného prostředku předložený navrhovatelkou, vycházející z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu chybného výkladu pojmu podpora je zčásti neúčinný a zčásti neopodstatněný.

45 — Tento argument byl původně obsažen v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku podaného DTS. Jelikož se tento důvod vztahuje k nesprávnému právnímu posouzení Tribunálu při interpretaci judikatury Soudního dvora, rozhodl jsem se o něm pojednat v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

C – *K druhému důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nedostatečného soudního přezkumu provedeného Tribunálem a ze zkreslení použitelných vnitrostátních právních předpisů v rámci posouzení týkajícího se porušení čl. 107 odst. 1 SFEU*

106. Druhým důvodem kasačního opravného prostředku DTS kritizuje analýzu vnitrostátních právních předpisů, kterou provedl Tribunál v bodech 66, 67 a 69 napadeného rozsudku, aby došel k závěru, uvedenému v bodech 102 až 104 napadeného rozsudku, podle kterého poplatek, který je jí uložen, neovlivňuje výši podpory poskytované RTVE, a není tedy nedílnou součástí podpory.

107. Tento druhý důvod kasačního opravného prostředku je složen ze dvou částí.

108. První část vychází z nedostatečného soudního přezkumu provedeného Tribunálem v rámci jeho posouzení existence vztahu závazného určení mezi poplatkem a dotčenou podporou.

109. Druhá část vychází z vady spočívající ve zkreslení použitelných vnitrostátních právních předpisů tím, že Tribunál nezohlednil pro účely své analýzy skutečnost, že předběžný rozpočet RTVE je sestaven s přihlédnutím k předpokládané výši daňových příjmů s tím důsledkem, že tato částka ovlivňuje přímo výši částky podpory.

1. Napadený rozsudek

110. V bodě 65 napadeného rozsudku Tribunál dospěl ve vztahu ke znění zákona č. 8/2009 k závěru, že výše podpory určená RTVE nezávisí na výši odvodů uložených navrhovatelce, jelikož výše podpory se stanoví vzhledem k čistým nákladům na plnění jejích úkolů veřejné služby.

111. K odůvodnění tohoto závěru Tribunál jednak v bodech 66 až 68 napadeného rozsudku zkoumal znění článku 33 zákona č. 17/2006, čl. 3 odst. 2 a článku 33 zákona č. 17/2006, čl. 3 odst. 2 a článku 8 zákona č. 8/2009, které definují úlohu španělského státu v případě, že příjmy, kterými disponuje RTVE, překročí náklady na plnění úkolů veřejné služby.

112. Kromě toho v bodě 69 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal znění čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009, který definuje úlohu španělského státu v případě, že příjmy, kterými RTVE disponuje, nestačí k pokrytí nákladů na plnění úkolů veřejné služby.

2. K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatečného soudního přezkumu provedeného Tribunálem

a) Argumenty účastnic řízení

113. V rámci první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že soudní přezkum, který provedl Tribunál ve vztahu ke spornému rozhodnutí, byl nedostatečný. Tribunál podle ní nezohlednil všechna relevantní ustanovení španělského právního rámce, zejména článek 34 zákona č. 17/2006 a článek 44 mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (rámcový mandát RTVE, stanovený v článku 4 zákona č. 17/2006, schválený plénem sněmovny a senátu) [46]. Z těchto ustanovení jasně vyplývá, že RTVE je ze zákona povinna stanovovat vlastní rozpočet s přihlédnutím nejen k předpokládaným nákladům na úkoly veřejné služby, ale rovněž k očekávaným příjmům, což zahrnuje výnos z dotčeného poplatku. To prokazuje, že předpokládaná výše příjmů z poplatku uloženého DTS ovlivňuje výši podpory, kterou dostává RTVE.

46 — BOE č. 157, 30. června 2008, s. 28833, dále jen „rámcový mandát“.

114. Kromě toho Tribunál nevykonal úplný přezkum posouzení – provedeného Komisí – podmínek stanovených v rozsudku ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), podle kterých výnos z poplatku ovlivňuje výši částky podpory, pokud se poskytovaná dotace stanoví v závislosti na „diskontovaném" výnosu nebo na „předpokládané výši" příjmů z poplatku. Tribunál totiž nepřezkoumal, v jakém rozsahu předpokládaná výše příjmů ovlivňuje výpočet podpory, ale omezil se na schválení analýzy Komise.

115. RTVE, Španělské království a Komise zpochybňují přípustnost takového argumentu. RTVE a Španělské království zdůrazňují, že Tribunál nebyl povinen odkázat na všechna ustanovení vnitrostátního právního rámce, která byla použitelná. Článek 34 zákona č. 17/2006 a článku 44 rámcového mandátu nebyly ostatně považovány DTS za relevantní před Tribunálem. Komise zdůrazňuje, že DTS se nedovolávala článku 33 a článku 34 zákona č. 17/2006, článku 44 rámcového mandátu, jakož i čl. 2 odst. 2 a článku 8 zákona č. 8/2009 ani v žalobě, ani v replice před Tribunálem. Není přitom povinností Tribunálu, aby se z úřední povinnosti zabýval vnitrostátními pravidly práva v rámci přezkumu legality rozhodnutí Komise.

116. V každém případě se RTVE, Španělské království a Komise domnívají, že tyto výtky nejsou opodstatněné.

b) Má analýza

i) K prvnímu argumentu vycházejícímu z nezohlednění článku 34 zákona č. 17/2006 a článku 44 rámcového mandátu

117. Bez dalšího je třeba upřesnit, že i přes význam, který DTS podle všeho přikládá výše uvedeným ustanovením v rámci tohoto kasačního opravného prostředku, nijak je nezmiňuje v žádné ze svých písemností předložených během řízení před Tribunálem. Skutečnost, že DTS nepovažovala za užitečné v rámci svého návrhu na zahájení řízení ani v rámci své repliky zmínit uvedená ustanovení, prokazuje podle mého názoru, že se nejedná o podstatná nebo relevantní ustanovení.

118. Jak zdůrazňuje v poznámce pod čarou 3 kasačního opravného prostředku, znění zákona č. 17/2006 a znění rámcového mandátu byla předložena v příloze k žalobní odpovědi Komise a spisu vedlejší účastnice RTVE před Tribunálem. Je však v první řadě na navrhovatelce, aby v rámci žaloby na neplatnost, kterou podala proti spornému rozhodnutí, uvedla taxativně ustanovení použitelného vnitrostátního práva, která považuje za relevantní, a nelze vytýkat Tribunálu, že nerozhodl o některých z těchto ustanovení, pokud na ně navrhovatelka výslovně neodkázala. Jestliže navrhovatelka uvádí, že uvedla uvedená ustanovení při jednání před Tribunálem, nevím, v jakém rozsahu DTS odkázala na článek 34 zákona č. 17/2006 a na článek 44 rámcového mandátu.

119. V každém případě připomínám, že přísluší jedině Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy [47]. Tribunál je tedy zcela oprávněn vyloučit ze své analýzy článek 34 zákona č. 17/2006 a článek 44 rámcového mandátu. Jak dále ukáži v mé analýze, tato ustanovení neumožňovala vzhledem k jejich předmětu posoudit povahu vztahu určení mezi dotčeným poplatkem a podporou poskytovanou RTVE.

120. Za těchto podmínek se domnívám, že tento první argument není přípustný.

47 — Z ustálené judikatury vyplývá, že pouze Tribunál je příslušný ke zjišťování a posouzení skutkového stavu a jedině Tribunálu v zásadě přísluší posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy, pokud byly důkazy, které přijal na podporu tohoto skutkového stavu, řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů (viz rozsudky ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise, C-167/04 P, EU:C:2006:594, body 106 a 107, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, EU:C:2007:277, bod 41 a citovaná judikatura).

ii) K druhému argumentu vycházejícímu z nedostatečného soudního přezkumu – provedeného Tribunálem – podmínek stanovených v rozsudku ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764)

121. Bez dalšího navrhuji odmítnout druhý argument, jelikož není opodstatněný.

122. Z důvodů, které jsem uvedl v bodě 102 tohoto stanoviska, totiž paralela, kterou činí navrhovatelka mezi projednávanou věcí a věcí, ve které byl vydán rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), není správná. V této posledně uvedené věci nejenže existovalo právní ustanovení, které určovalo výnos z poplatku na podpory na rozhlasové vysílání, ale rovněž výnos z tohoto poplatku byl výlučně a v plném rozsahu určen na financování těchto podpor, aniž docházelo k přerozdělení přebytků na jiné účely.

123. S přihlédnutím k těmto skutečnostem je třeba první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako zčásti nepřípustnou a zčásti neopodstatněnou.

3. K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku vycházející ze zkreslení použitelných vnitrostátních právních předpisů

a) Argumenty účastnic řízení

124. Druhou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka, podporovaná společností Telefónica, vytýká Tribunálu, že zkreslil v bodech 66, 67 a 69 napadeného rozsudku čl. 2 odst. 2 a článek 8 zákona č. 8/2009, jakož i článek 33 zákona č. 17/2006, o které se opřel, aby došel k závěru, že dotčený poplatek neovlivňuje výši podpory určené RTVE. Dal totiž těmto podle navrhovatelky ustanovením význam, který nemají, pokud jsou tato ustanovení analyzována ve spojení s článkem 34 zákona č. 17/2006 a článkem 44 rámcového mandátu.

125. Telefónica rovněž tvrdí, že Tribunál provedl chybný výklad vnitrostátních právních předpisů tím, že zjevně zkreslil důkazní materiál, které mu byl předložen.

126. RTVE, Španělské království a Komise tvrdí, že tento důvod je nepřípustný.

b) Má analýza

127. Na rozdíl od toho, co tvrdí RTVE, Španělské království a Komise, druhá část druhého důvodu je podle mého názoru přípustná.

128. Soudnímu dvoru lze totiž předložit výtky týkající se zjišťování a posouzení skutkového stavu, pokud navrhovatel tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazní materiál, který mu byl předložen [48]. To je přitom případ v projednávané věci, neboť DTS vytýká Tribunálu, že zkreslil vnitrostátní právní předpisy, přičemž navrhovatelka přesně označuje jednak důkazy, které byly podle mí Tribunálem zkresleny, a jednak chyby v analýze, které vedly v jeho posouzení k tomuto zkreslení.

129. Soudní dvůr tedy může provést soudní přezkum.

48 — Rozsudek ze dne 3. dubna 2014, France v. Komise (C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 79 a citovaná judikatura).

130. V souladu s ustálenou judikaturou musí Soudní dvůr určit, zda Tribunál na základě dokumentů a ostatních písemností, které mu byly předloženy, nezkreslil znění předmětných vnitrostátních právních předpisů, zda Tribunál neučinil o těchto důkazních materiálech závěry, které by byly zjevně v rozporu s jejich obsahem, a zda Tribunál při zkoumání všech důkazních materiálů nepřisoudil některému z nich při zjišťování obsahu vnitrostátních právních předpisů takový význam, který s ohledem na ostatní důkazy nemá [49].

131. Takové zkreslení však musí zjevně vyplývat z písemností ve spise a není nutné, aby Soudní dvůr provedl nové posouzení skutkového stavu a důkazů a případně hodnotil nové důkazy [50].

132. Po pozorném čtení argumentů předložených DTS jsem došel k závěru, že se jí nepodařilo prokázat, že Tribunál učinil v bodech 66 až 69 napadeného rozsudku zjištění, která by byla zjevně v rozporu s obsahem dotčených španělských právních předpisů nebo že přisoudil některému z nich takový význam, který s ohledem na ostatní důkazní materiál obsažený ve spise zjevně nemá.

i) K výkladu přijatému v bodě 69 napadeného rozsudku ohledně znění čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009

133. Podle Tribunálu podle čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 „v případě, že příjmy, kterými RTVE disponuje, nestačí k pokrytí nákladů na plnění úlohy služby veřejnoprávního vysílání, deficit se pokryje z příspěvků ze souhrnného rozpočtu španělského státu“.

134. Podle DTS toto ustanovení neukládá španělskému státu poskytnout prostředky ze svého souhrnného rozpočtu k pokrytí nákladů spojených s úkoly veřejné služby, ale ukládá mu povinnost doplnit rozpočet stanovený pro RTVE, pokud při jeho plnění je výše daňových příjmů nižší než rozpočtový výhled. Kromě toho příspěvky ze souhrnného rozpočtu nejsou povoleny, pokud výdaje překračují rozpočtový výhled.

135. Mimoto by čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 měl být analyzován ve spojení s článkem 34 zákona č. 17/2006 a článkem 44 rámcového mandátu. Podle článku 34 zákona č. 17/2006 sama RTVE sestavuje rozpočet s přihlédnutím nejen k očekávaným nákladům na úkoly veřejné služby, ale také k očekávaným příjmům, včetně výnosu z poplatků stanovených zákonem č. 8/2009. Z toho důvodu na základě čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 v případě, že je skutečný výnos z poplatků nižší než očekávaná výše odvodů a neumožňuje pokrýt náklady na veřejnou službu rozpočtované RTVE, je španělský stát povinen doplnit „stanovený rozpočet“ příspěvky ze svého souhrnného rozpočtu. „Stanovený rozpočet“ by přitom měl být sestaven na základě očekávané výše přínosů z poplatku a v důsledku toho tato výše ovlivňuje přímo výši částky podpory. Dopad výnosu z poplatků na plnění rozpočtu RTVE by tedy neměl být zaměňován s dopadem očekávané výše příjmů z poplatku na původní stanovení uvedeného rozpočtu, a tedy na výši částky podpory. Pouze tato poslední částka je relevantní.

136. Telefónica dodává, že existují zjevné náznaky, které vyvracejí možnost údajného doplňujícího příspěvku k tíži souhrnného rozpočtu španělského státu, jelikož důvodová zpráva k zákonu č. 8/2009 zejména uvádí, že „se nejeví jako přiměřené, aby záruka financování vedla ke zvýšení příspěvku státu“. Kromě toho se podle ní jedná o druhotnou hypotézu, neboť obě podmínky musí být splněny proto, aby španělský stát financoval část nákladů na povinnost veřejné služby. Zaprvé pro dané období musí být výnos z poplatku nižší než náklady na plnění úkolů veřejné služby a zadruhé výše rezervního fondu musí být nedostatečná k pokrytí nákladů RTVE na toto období. Navíc čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009

49 — Rozsudek ze dne 5. července 2011, Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 53).

50 — Viz zejména rozsudky ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise (C-167/04 P, EU:C:2006:594, bod 108 a citovaná judikatura); ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 37 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 3. dubna 2014, Francie v. Komise (C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 80 a citovaná judikatura).

zavádí záruku státu omezenou na deficit mezi jednak odvody a rezervním fondem a jednak náklady na povinnost veřejné služby. Jedná se tedy o novou podporu. To nebrání tomu, aby byla podpora poskytnutá RTVE stanovena na základě výnosu z poplatku, a pokud by byl tento nedostatečný, zavazuje se španělský stát deficit vyrovnat.

137. Podle mého názoru nic v argumentech uvedených navrhovatelkou neumožňuje prokázat, že Tribunál zjevně zkreslil znění čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009.

138. Zaprvé, když navrhovatelka tvrdí, že v souladu s tímto ustanovením „má Španělsko povinnost doplnit ‚stanovený rozpočet' příspěvky ze svého souhrnného rozpočtu" nebo dále, že „[uvedené] ustanovení ukládá státu povinnost doplnit ‚stanovený rozpočet' pro RTVE, pokud je při jeho plnění výše daňových příjmů nižší než rozpočtový výhled", neodchyluje se od výkladu čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 provedeného Tribunálem.

139. Zadruhé, když navrhovatelka vytýká Tribunálu, že nevyložil toto ustanovení s ohledem na znění článku 34 zákona č. 17/2006 a článku 44 rámcového mandátu, není mi zřejmé, v čem by tato ustanovení měla být relevantní.

140. Článek 34 zákona č. 17/2006, nadepsaný „Rozpočty", stanoví následující:

„1. RTVE […] stanoví provozní rozpočet, který upřesňuje příjmy a odpovídající roční dotace, jakož i stejně tak podrobný kapitálový rozpočet. Provozní a kapitálový rozpočet RTVE […] jsou nedílnou součástí souhrnného státního rozpočtu.

2. Provozní a kapitálový rozpočet RTVE […] zahrnují očekávanou výsledovku a tabulku financování pro dané období. Očekávaná bilance subjektu, jakož i doplňující dokumenty vyžadované ministerstvem […] jsou přílohou k těmto rozpočtům.

[…]"

141. Článek 44 rámcového mandátu, nadepsaný „Rozpočtové povinnosti", mimoto stanoví následující:

„RTVE a její společnosti přizpůsobí svůj rozpočet ustanovením článku 34 zákona č. 17/2006. Uvedené rozpočty se sestavují v souladu se zásadou rozpočtové rovnováhy a stanoví finanční povinnosti nutné pro sledování obecných cílů stanovených tímto rámcovým mandátem upřesněným v platné smlouvě/programu."

142. Je třeba konstatovat, jak uvádí kromě toho RTVE a Komise, že tato ustanovení stanoví pouze obecné zásady a že nic v jejich znění neumožňuje stanovit vztah závazného určení mezi dotčenými daňovými příjmy a režimem podpory poskytovaným RTVE.

143. Zatřetí argumenty předložené společností Telefónica neumožňují ani konstatovat, že by Tribunál učinil zjištění, která by byla zjevně v rozporu se zněním čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009. Pokud jde o důvodovou zprávu k uvedenému zákonu, nemá žádnou závaznou právní sílu a výňatek uvedený společností Telefónica zjevně neumožňuje vyloučit doplňující příspěvek španělského státu. Mimoto podle mého názoru je irelevantní, že se jedná o druhotnou hypotézu. Tribunál uvádí existenci takové hypotézy ve znění, které je dostatečné pro přijetí závěru uvedeného v bodě 101 napadeného rozsudku, podle kterého je španělský stát povinen vyrovnat deficit mezi finančními zdroji, kterými disponuje RTVE, a veškerými náklady RTVE na plnění jejích povinností veřejné služby.

ii) K výkladu znění článku 33 zákona č. 17/2006 a článku 8 zákona č. 8/2009, přijatému v bodech 66 až 68 napadeného rozsudku

– *Napadený rozsudek*

144. V bodech 66 až 68 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl takto:

„66 […] článek 33 zákona č. 17/2006, ve znění zákona č. 8/2009, totiž stanoví, že v případě, že příjmy, kterými disponuje RTVE, překročí náklady na plnění úlohy služby veřejnoprávního vysílání, přebytek bude přerozdělen. Pokud tento přebytek nepřekročí 10 % ročních rozpočtových nákladů RTVE, bude vložen do rezervního fondu, a pokud tuto hranici překročí, bude převeden do státního rozpočtu.

67 Pokud jde o finanční prostředky vložené do rezervního fondu, z článku 8 zákona č. 8/2009 vyplývá, že tento fond může být využíván pouze na základě výslovného povolení španělského ministerstva hospodářství a financí a že pokud není využíván po dobu čtyř let, musí sloužit ke snížení vyrovnání poskytovaných ze souhrnného rozpočtu Španělska. Nelze tedy mít za to, že finanční prostředky vložené do rezervního fondu přímo ovlivňují výši podpory určené RTVE.

68 Kromě toho čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanoví absolutní hranici pro příjmy RTVE, jež je stanovena na 1 200 milionů eur pro roky 2010 a 2011. Veškeré částky přesahující tuto hranici půjdou přímo do souhrnného rozpočtu Španělska.“

– *Argumenty účastnic řízení*[51]

145. Zaprvé DTS vytýká Tribunálu, že zkreslil v bodech 66 a 67 napadeného rozsudku ustanovení článku 33 zákona č. 17/2006 a článku 8 zákona č. 8/2009 tím, že jim dal význam, který nemají. Tribunál se totiž omezil na tvrzení, že v souladu s čl. 8 odst. 3 zákona č. 8/2009 může být rezervní fond použit pouze s výslovným povolením Minesterio de Economía y Hacienda (ministerstvo hospodářství a financí, Španělsko), když opomenul začátek tohoto ustanovení, podle kterého „fond lze použít pouze k vyrovnání ztrát z předchozích období a pro řešení nepředvídaných situací ve vztahu k poskytování veřejné služby“. Podle navrhovatelky výše těchto dodatečných prostředků závisí nutně na výnosu z poplatku, protože tento fond je tvořen těmito prostředky.

146. Telefónica kromě toho tvrdí, že Tribunál chybně vyložil čl. 33 odst. 1 zákona č. 17/2006 a čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009, když konstatoval, že tato ustanovení odstraňují jakýkoliv vztah mezi výší podpory a výší odvodů prováděných na základě daňových opatření. Skutečnost, že příjmy mohou být převedeny do souhrnného rozpočtu španělského státu, je druhotná možnost. Do státního rozpočtu se totiž převádí pouze příjmy, které překračují maximální hranici 10 % ročních nákladů RTVE. Kromě toho z tohoto nevyplývá, že výše podpory je nezávislá na výši daňových příjmů. Článek 33 odst. 1 zákona č. 17/2006 stanoví nanejvýš maximální hranici výši podpory. To nebrání tomu, aby celkový výnos z daňového odvodu byl přeměněn v podporu v mezích stanovených vnitrostátním zákonodárcem. Uvedená hranice je podmínkou *sine qua non* slučitelnosti podpory, neboť jinak by došlo k nadměrné kompenzaci v rozporu s unijním právem.

51 — Zaprvé DTS vytýkala Tribunálu, že měl za to, že výnos z poplatku neovlivňuje výši podpory, jelikož příjmy, které překračují čisté náklady veřejné služby, se převedou do rezervního fondu nebo do státního rozpočtu a jelikož pro příjmy RTVE byla stanovena absolutní maximální hranice, přičemž odkazuje na rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Jelikož tento první argument vychází z nesprávného právního posouzení Tribunálu při interpretaci judikatury Soudního dvora, rozhodl jsem se pojednat o něm v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

– *Má analýza*

147. Tyto argumenty je třeba odmítnout.

148. Pokud jde o argumenty uvedené navrhovatelkou, konstatuji nejprve, že v bodě 66 napadeného rozsudku Tribunál přebírá v podstatě v totožném znění výklad ustanovení článku 33 zákona č. 17/2006, který navrhovatelka sama uvedla v bodě 10 svého návrhu na zahájení řízení [52].

149. Dále, pokud jde o analýzu použitou Tribunálem v bodě 67 napadeného rozsudku, DTS se omezuje na upřesnění znění ustanovení, čl. 8 odst. 3 zákona č. 8/2009, které neumožňuje rozporovat výklad španělských právních předpisů použitý Tribunálem ani neumožňuje vyvodit závěr, podle kterého výše poplatku hrazeného navrhovatelkou ovlivňuje výši podpory poskytované RTVE.

150. Pokud jde o argumenty uvedené společností Telefónica, žádný neumožňuje prokázat, že Tribunál zjevně zkreslil znění uvedených ustanovení. Bez ohledu na to, zda je hypotéza uvedená Tribunálem druhotná nebo ne, nic to nemění na skutečnosti, že v souladu s článkem 33 zákona č. 17/2006 se přebytek, pokud nepřekročí 10 % ročních rozpočtovaných nákladů RTVE, převede do rezervního fondu, a pokud překročí tuto hranici, převede se do státního rozpočtu, což není ze strany Telefónicy nijak zpochybňováno. Mimoto na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica, Tribunál na základě toho dospěl nikoliv k závěru, že výše podpory nezávisí na výši daňových příjmů, ale že výše těchto příjmů nemůže „přímo ovlivnit“ výši podpory poskytované RTVE.

151. S přihlédnutím k těmto skutečnostem tedy navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl druhý důvod kasačního opravného prostředku, vycházející z nedostatečného soudního přezkumu provedeného Tribunálem a ze zkreslení použitelných vnitrostátních právních předpisů v rámci posouzení týkajícího se porušení čl. 107 odst. 1 SFEU jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

D – *K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z vady spočívající ve zkreslení a z porušení mezí soudního přezkumu Tribunálu v rámci jeho posuzování porušení čl. 106 odst. 2 SFEU*

152. V projednávané věci navrhovatelka tvrdí dostatečně podrobně, že Tribunál zkreslil argumenty, které předložila na podporu jejího druhého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, vycházejícího z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU, což jej vedlo k rozhodnutí *ultra petita* změnit předmět sporu a překročit meze jeho soudního přezkumu.

153. Ačkoliv RTVE tvrdí opak, je za těchto podmínek třetí důvod kasačního opravného prostředku přípustný.

154. Tento třetí důvod kasačního opravného prostředku se skládá ze dvou částí, přičemž první vychází z vady spočívající ve zkreslení a druhá z porušení mezí soudního přezkumu Tribunálem s tím, že opodstatněnost první části podmíní přezkum části druhé.

1. K první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z vady spočívající ve zkreslení argumentů předložených v prvním stupni na podporu porušení čl. 106 odst. 2 SFEU.

155. Připomínám, že podle ustálené judikatury zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spisu a není nutné, aby Soudní dvůr prováděl nové posouzení skutkového stavu a důkazů.

52 — Tento bod 10 zní následovně:
„Zákon zavádí rovněž rezervní fond, do kterého budou převedeny příjmy, které překračují čistý náklad na veřejnou službu do výše nejvýše 10 % rozpočtovaných ročních výdajů, přičemž příjmy překračující tuto hranici musí být převedeny do státního rozpočtu […]“.

156. Posouzení Tribunálu v bodech 118 až 167 napadeného rozsudku však podle mého názoru není stiženou touto vadou.

157. Zaprvé DTS tvrdí, že Tribunál v bodech 151 a 152 napadeného rozsudku chybně vyložil druhý žalobní důvod směřující ke zrušení tím, že činil rozdíl mezi „argumenty navrhovatelky týkajícími se účinků třech daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009“ a „argumenty navrhovatelky týkajícími se účinků prvků podpory stanovených režimem financování RTVE, změněným zákonem č. 8/2009“. Z procesních písemností totiž podle navrhovatelky jasně vyplývá, že tato nikdy nepředložila argumenty týkající se účinků vlastní podpory.

158. V bodě 59 návrhu na zahájení řízení zajisté DTS uvedla druhý žalobní důvod směřující ke zrušení, když uvedla, že „Komise porušila čl. 106 odst. 2 SFEU tím, že povolila podporu, která nesplňuje požadavek přiměřenosti stanovený uvedeným článkem tím, že *poplatky, které ji mají financovat*, vedou k narušení hospodářské soutěže v rozporu s obecným zájmem“ [53].

159. Vzhledem k odůvodnění a argumentům předloženým navrhovatelkou v rámci jejího návrhu na zahájení řízení a v její replice se však Tribunál mohl platně domnívat, že zpochybnila posouzení Komise, pokud jde o účinky na hospodářskou soutěž nejen třech daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009, ale rovněž prvků podpory stanovených režimem financování RTVE, změněného uvedeným zákonem.

160. DTS v bodě 77 žaloby předložila argumenty týkající se existence narušení hospodářské soutěže, když uvedla, že hospodářská soutěž na trhu s diváky a na trzích nabývání audiovizuálních programů je narušena v rozporu se společným zájmem „[s]ystémem financování RTVE, povoleným [sporným] rozhodnutím (a zejména ‚vkladem‘ ve výši 1,5 % požadovaným od poskytovatelů placeného televizního vysílání)“ a v replice DTS uvádí rovněž obecně „nový systém [nebo režim] financování“ [54].

161. Mimoto v bodech 93 až 99 své žaloby DTS výslovně zpochybňuje „mechanismy stanovené zákonem č. 8/2009“ za účelem zabránění narušením hospodářské soutěže způsobeným činností RTVE a zejména ustanovení stanovená v čl. 3 odst. 1, v čl. 6 odst. 5 a v čl. 9 odst. 1 písm. i) a m) zákona č. 8/2009.

162. Jak přitom vyplývá z bodů 94 až 99 žaloby DTS, jakož i z bodů 162 až 164 napadeného rozsudku, tyto mechanismy se liší od daňových opatření zpochybněných navrhovatelkou a jsou součástí režimu financování podpory poskytované RTVE.

163. Za těchto podmínek nelze s ohledem na argumenty předložené navrhovatelkou v jejích písemnostech tvrdit, že Tribunál chybně vyložil druhý žalobní důvod směřující ke zrušení tím, že učinil rozdíl mezi „argumenty navrhovatelky týkajícími se účinků třech daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009“ a „argumenty navrhovatelky týkajícími se účinků prvků podpory stanovených režimem financování RTVE, změněným zákonem č. 8/2009“.

164. Tento první argument je proto třeba odmítnout.

53 — Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

54 — Viz body 27 a 28 repliky podané DTS.

165. Zadruhé DTS tvrdí, že Tribunál zkreslil její argumenty v bodě 120 napadeného rozsudku tím, že chybně rozlišil argument vycházející z nabízení vyšších cen ze strany RTVE na trhu nabývání audiovizuálních programů, a argument, podle kterého je hospodářská soutěž narušena v rozsahu neslučitelném se společným zájmem. Z procesních písemností jasně vyplývá, že DTS tvrdila, že nový způsob financování RTVE a zejména poplatek, který je jí uložen, umožňoval RTVE narušit hospodářskou soutěž v rozsahu neslučitelném se společným zájmem tím, že nepřiměřeně posílil její soutěžní postavení, čímž jí umožnil chovat se protisoutěžně, jako například nabízet vyšší ceny.

166. Tyto výtky nemají žádné opodstatnění.

167. Je třeba konstatovat, že rozlišení, které provádí Tribunál, vychází z rozlišení, které činí samotná navrhovatelka v bodech 80 a 81 jejího návrhu na zahájení řízení.

168. V bodě 80 žaloby DTS tvrdila „zaprvé [že nový režim financování umožňuje] RTVE nabýt vysílací práva s vysokou obchodní hodnotou, která nejsou nutná pro plnění úlohy veřejné služby“. Navrhovatelka tedy vyzvala výslovně Tribunál, aby přezkoumal, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení v rámci přezkumu přiměřenosti vyrovnání poskytovaného RTVE z titulu jejích úkolů veřejné služby. Tento přezkum umožňuje posoudit rozsah, v jakém může být hospodářská soutěž nebo obchod ovlivněny způsobem neslučitelným s čl. 106 odst. 2 SFEU. V souladu s judikaturou uvedenou Tribunálem v bodě 117 napadeného rozsudku musí uvedený přezkum umožnit přezkoumat, zda je stanovená kompenzace nutná k tomu, aby mohla být plněna dotčená veřejná služba za hospodářsky přijatelných podmínek nebo, naopak, zda je dotčené opatření zjevně nevhodné ve vztahu ke sledovanému cíli.

169. V bodech 149 až 166 napadeného rozsudku se tedy Tribunál zabýval výtkou vycházející z ovlivnění nebo narušení obchodu v rozsahu neslučitelném s unijním zájmem. Je třeba uvést, že v rámci tohoto přezkumu Tribunál zohlednil v bodě 159 napadeného rozsudku újmu dovolávanou navrhovatelkou.

170. V bodě 81 žaloby DTS tvrdila „zadruhé“, že nové prostředky přidělené RTVE umožňují RTVE nabízet vyšší cenu při nabývání vysílacích práv s vysokou obchodní hodnotou. V bodech 81 až 87 své žaloby navrhovatelka uvedla několik případů nabytí práv RTVE, které mohly prokazovat protisoutěžní jednání RTVE.

171. V bodech 129 až 147 napadeného rozsudku Tribunál tedy zkoumal, zda se Komise skutečně dopustila zjevně nesprávného posouzení nebezpečí protisoutěžního jednání RTVE na trhu nabývání práv k vysílání sportovních událostí a k vysílání filmů tím, že se soustředila zejména na systematické nabízení vyšších cen ze strany RTVE.

172. S přihlédnutím k těmto skutečnostem nelze tedy Tribunálu vytýkat, že rozlišil v bodě 120 napadeného rozsudku, jakož i dále v odůvodnění oba argumenty nejen proto, že takové rozlišení bylo provedeno navrhovatelkou, ale rovněž proto, že posouzení jejich opodstatněnosti vyžadovalo odlišný přezkum.

173. Tento druhý argument tedy musí být rovněž odmítnut.

174. Zatřetí DTS tvrdí, že v bodech 130 a 157 napadeného rozsudku Tribunál chybně vyložil její argumenty, jelikož nikdy netvrdila, že režim financování RTVE narušuje hospodářskou soutěž již tím, že jí tento režim umožňuje konkurovat soukromým subjektům na trzích nabývání audiovizuálních programů. Naopak DTS tvrdila, že poplatek, který jí je uložen, zhoršuje narušení hospodářské soutěže vyplývající z vlastní podpory, jelikož finanční prostředky, kterými disponuje na dotčených trzích, jsou z důvodu podpory omezené a schopnost RTVE chovat se protisoutěžně na stejných trzích je posílena.

175. V bodě 130 napadeného rozsudku Tribunál pojal argument navrhovatelky tak, že vychází z toho, že „veřejné zdroje, kterými disponuje RTVE z důvodu jejího režimu financování, jí umožňují vstoupit do soutěže se soukromými provozovateli na trhu nabývání programů“. V žalobě nebo v replice navrhovatelka zajisté výslovně netvrdila, že režim financování RTVE narušuje hospodářskou soutěž již tím, že jí tento režim umožňuje konkurovat soukromým subjektům na trzích nabývání audiovizuálních programů.

176. Přesto v bodech 67 až 76 žaloby navrhovatelka dlouze pojednávala o hospodářské soutěži na trhu televizních diváků, jako i o trzích nabývání audiovizuálních programů, když trvala na zvýhodněném konkurenčním postavení RTVE z důvodu nového režimu financování a ilustrovala svůj návrh tím, že uvedla několik nabytí, které RTVE provedla na úkor svých konkurentů.

177. V poslední větě bodu 130 napadeného rozsudku Tribunál tedy dospěl k závěru, že „pouhá skutečnost, že RTVE vstupuje do soutěže se soukromými provozovateli na trhu nabývání programů a *v některých případech nad nimi zvítězí*, sama o sobě nemůže prokázat zjevně nesprávné posouzení Komise“ [55]. Tento závěr má podle mého názoru souvislost s tvrzeními navrhovatelky. Je sice skutečností, že znění, v jakém Tribunál uvedl argument DTS, není úplné, nesvědčí však o jeho zjevně nesprávné interpretaci.

178. Tento třetí argument musí být proto odmítnut.

179. Nakonec začtvrté DTS tvrdí, že Tribunál zkreslil její argumenty v bodech 141 a 158 napadeného rozsudku tím, že nikdy netvrdila, že by účinky jednání RTVE v minulosti „pokračovaly i do budoucna“ nebo že by režim financování RTVE „vedl k ochuzení její nabídky a je na úkor jejího předplatného“. Naopak, DTS poskytla příklady s cílem prokázat druh protisoutěžního jednání, které RTVE mohla praktikovat díky značným zdrojům, které tradičně měla, a které nový režim financování umožňuje prodloužit nebo zhoršit.

180. Pokud jde o zmínku Tribunálu, podle které by účinky příkladů nabytí práv RTVE podle DTS „pokračovaly i do budoucna“ (bod 141 napadeného rozsudku), je třeba uvést, že v bodě 87 žaloby DTS uvedla, že „[nabízení vyšších cen] bude pokračovat a bude se zhoršovat“ z důvodu nového systému financování schváleného sporným rozhodnutím, přičemž v bodě 28 repliky dodala, že „nový režim financování zajišťuje RTVE prostředky, *které jí umožní posílit její politiku nabízení vyšších cen*“ [56]. Význam, který Tribunál spojil s těmito tvrzeními, není podle mého názoru v rozporu s jejich obsahem.

181. Pokud jde kromě toho o zmínku Tribunálu, podle které by režim financování RTVE „vedl k ochuzení její nabídky a je na úkor jejího předplatného“ (bod 158 napadeného rozsudku), je třeba konstatovat, že Tribunál převzal doslova výrazy použité navrhovatelkou v bodě 28 jejího repliky, jelikož navrhovatelka tvrdila, že „[dotčený] systém financování oslabuje [její] konkurenční postavení […] tím, že jí zbaví značných prostředků a uloží jí snížit investice do programů, *což nutně ochudí její nabídku televizního vysílání a způsobí ztrátu předplatitelů*“ [57].

182. Tento čtvrtý argument tedy musí být odmítnut.

183. S přihlédnutím k těmto skutečnostem není první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z vady spočívající ve zkreslení opodstatněná.

55 — Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

56 — Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

57 — Kurziva použita autorem tohoto stanoviska.

184. Vzhledem k tomu, že druhá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z porušení mezí soudního přezkumu Tribunálu spočívala na opodstatněnosti první části, není třeba se touto druhou částí zabývat.

185. S přihlédnutím k těmto skutečnostem tedy navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl třetí důvod kasačního opravného prostředku vycházející z vady spočívající ve zkreslení a z porušení mezí soudního přezkumu Tribunálu v rámci jeho posouzení porušení čl. 106 odst. 2 SFEU jako neopodstatněný.

E – *K čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, předloženého společností Telefónica, vycházejícímu z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie*

186. V rámci kasační odpovědi Telefónica předložila odlišný důvod od důvodů předložených DTS, vycházející z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie. Telefónica totiž tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že odmítl jako nepřípustnou její argumentaci týkající se porušení článku 108 SFEU.

187. Je třeba zdůraznit, že Telefónica předložila tento důvod v totožném znění a s totožným odůvodněním v rámci vedlejšího kasačního opravného prostředku, který podala k Soudnímu dvoru.

188. V souladu s článkem 174 jednacího řádu „návrhové žádání v kasační odpovědi musí směřovat k vyhovění kasačnímu opravnému prostředku, nebo k jeho úplnému nebo částečnému odmítnutí či zamítnutí“.

189. Jelikož cílem čtvrtého důvodu je zrušení napadeného rozsudku z důvodu, který nebyl navrhovatelkou uplatněn v rámci kasačního opravného prostředku, tento odlišný a autonomní důvod ve vztahu k důvodům předloženým DTS je podle mého názoru nepřípustný.

190. Avšak opodstatněností uvedeného důvodu se budu zabývat v rozsahu, v němž byl předložen v rámci vedlejšího kasačního opravného prostředku podaného společností Telefónica.

191. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr zamítl čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku předložený společností Telefónica, vycházející z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie Tribunálem, jako nepřípustný.

192. S přihlédnutím ke všem těmto úvahám je třeba kasační opravný prostředek podaný DTS zamítnout zčásti jako nepřípustný a zčásti jako neopodstatněný.

193. Není tedy třeba rozhodnout o návrhu podaném Španělským královstvím na základě čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie.

VI – K vedlejšímu kasačnímu opravnému prostředku

194. Telefónica podala v souladu s článkem 176 jednacího řádu vedlejší kasační opravný prostředek proti napadenému rozsudku, v rámci kterého předkládá odlišný důvod od důvodů předložených DTS v rámci hlavního kasačního opravného prostředku.

195. Na podporu tohoto vedlejšího kasačního opravného prostředku Telefónica uplatňuje jediný důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie tím, že Tribunál odmítl jako nepřípustnou její argumentaci týkající se porušení článku 108 SFEU.

196. Tento důvod se týká analýzy Tribunálu obsažené v bodech 207 až 219 napadeného rozsudku.

A – *Napadený rozsudek*

197. V bodě 214 napadeného rozsudku Tribunál odmítl dva důvody směřující ke zrušení předložené společností Telefónica, které vycházely z porušení článku 108 SFEU, jako nepřípustné, jelikož nesouvisely s předmětem sporu tak, jak jej vymezili hlavní účastníci řízení, a měnily tudíž rámec tohoto sporu v rozsahu neslučitelném s článkem 40 statutu Soudního dvora Evropské unie.

198. V bodě 211 napadeného rozsudku Tribunál opřel svou analýzu o znění tohoto článku, který ve čtvrtém pododstavci stanoví, že „[n]ávrhová žádání obsažená v návrhu na vstup do řízení se omezí na podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení“, jakož i o znění čl. 129 odst. 3 jednacího řádu a relevantní judikaturu.

199. Poté, co Tribunál v bodě 212 napadeného rozsudku upřesnil rámec sporu vymezený DTS, v následujícím bodě konstatoval, že ani v žalobě ani v žalobní odpovědi DTS není rozvinuto případné porušení ustanovení článku 108 SFEU, jelikož tato údajná porušení byla poprvé uplatněna ve spise vedlejšího účastníka podaného společností Telefónica.

200. V bodech 216 a 217 napadeného rozsudku Tribunál následně odpověděl na argumenty předložené specificky společností Telefónica k přípustnosti dalších dvou důvodů.

201. Na závěr této analýzy dospěl k závěru o nepřípustnosti těchto důvodů.

B – *Argumenty účastnic řízení*

202. Telefónica tvrdí, že Tribunál nemohl odmítnout jako nepřípustný její důvod vycházející z porušení článku 108 SFEU z toho důvodu, že jelikož byl předložen poprvé ve spise vedlejšího účastníka, nesouvisí s předmětem sporu.

203. V bodě 216 napadeného rozsudku Tribunál předně nemohl vycházet z rozsudku ze dne 19. listopadu 1998, Spojené království v. Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), jelikož Telefónica na tento rozsudek neodkázala.

204. Dále v bodě 217 napadeného rozsudku Tribunál nevysvětlil, v čem rozsudek ze dne 8. července 2010, Komise v. Itálie (C-334/08, EU:C:2010:414), vydaný v rámci žaloby pro nesplnění povinnosti, odůvodňuje, že vedlejší účastník má větší svobodu pro předložení důvodů nepředložených hlavním účastníkem řízení. V rozsudku ze dne 28. července 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise (C-474/09 P až C-476/09 P, EU:C:2011:522), týkajícím se sporu ohledně státních podpor, Soudní dvůr ostatně přijal stejné řešení jako v rozsudku ze dne 8. července 2010, Komise v. Itálie (C-334/08, EU:C:2010:414) [58]. Pokud by se vedlejší účastník musel omezit na důvody předložené hlavním účastníkem řízení, postrádal by čl. 132 odst. 2 jednacího řádu, který mu ukládá zejména uvést důvody, význam.

205. RTVE tvrdí, že vedlejší kasační opravný prostředek je nepřípustný a v každém případě neopodstatněný. Španělské království a Komise rovněž zpochybňují argumenty společnosti Telefónica.

C – *Má analýza*

206. Podle mého názoru je vedlejší kasační opravný prostředek přípustný.

58 — Body 108 a násl.

207. I když jediný důvod, který předkládá Telefónica, skutečně nebyl uveden v kasační odpovědi, kterou předložila v rámci hlavního kasačního opravného prostředku, mám za to, že mohla v souladu s čl. 178 odst. 1 a 3 jednacího řádu tento důvod předložit v rámci vedlejšího kasačního opravného prostředku.

208. Článek 178 odst. 3 jednacího řádu zajisté stanoví, že právní důvody a argumenty dovolávané na podporu vedlejšího kasačního opravného prostředku „se musí lišit od důvodů a argumentů uplatněných v kasační odpovědi“. Pokud je však uvedený důvod, dovolávaný v rámci kasační odpovědi, nepřípustný, mám za to, že toto ustanovení nebrání tomu, aby jej Soudní dvůr přezkoumal v rámci vedlejšího opravného prostředku.

209. Pokud jde nyní o opodstatněnost tohoto důvodu, Tribunál podle mého názoru správně vyhodnotil důvody předložené v prvním stupni, vycházející z porušení článku 108 SFEU, jako nepřípustné.

210. Zaprvé ze spisu vedlejšího účastníka předloženého společností Telefónica před Tribunálem jasně vyplývá, že se domáhala zrušení sporného rozhodnutí z důvodu porušení článku 108 SFEU Komisí, i když porušení tohoto ustanovení nebylo dovoláváno DTS v jejích písemnostech.

211. Jak správně uvedl Tribunál v bodě 212 napadeného rozsudku, tři důvody směřující ke zrušení předložené DTS vycházely z porušení článku 107 SFEU, článků 49 a 64 SFEU, jakož i čl. 106 odst. 2 SFEU.

212. Důvod předložený Telefónicou v rámci spisu vedlejšího účastníka tedy nijak nesouvisel s předmětem sporu vymezeným DTS, tím tedy pozměnil rámec sporu v rozsahu neslučitelném s článkem 40 statutu Soudního dvora Evropské unie.

213. Zadruhé výtku, kterou Telefónica vytýká Tribunálu, že odkázal na bod 36 rozsudku ze dne 19. listopadu 1998, Spojené království v. Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), považuji za zcela neúčinnou.

214. Jestliže Telefónica tvrdí, že neuvedla tuto judikaturu ve spise vedlejšího účastníka, konstatuji, že podrobně nezdůvodňuje vadu spočívající ve zkreslení. Za těchto podmínek a jelikož Tribunál neměl žádný zájem na tom, aby se zabýval z vlastního podnětu rozsudkem, který by mohl zpochybnit jeho vlastní závěry, předpokládám, že tento odkaz na judikaturu byl učiněn společností Telefónica během řízení v prvním stupni, jak tvrdí Tribunál.

215. I kdyby se Tribunál nesprávně domníval, že tento argument byl předložen Telefónicou, taková výtka nemá podle mého názoru žádný význam. Na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica, přezkum bodu 36 rozsudku ze dne 19. listopadu 1998, Spojené království. Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), umožnil Tribunálu nikoliv odůvodnit nepřípustnost jejích důvodů směřujících ke zrušení, ale naopak posoudit, zda řešení přijaté Soudním dvorem v tomto rozsudku mohlo zpochybnit jeho vlastní závěry o přípustnosti uvedených důvodů. Tribunálu tedy nelze vytýkat, že provedl takové posouzení.

216. Zatřetí výtka, kterou Telefónica vytýká Tribunálu nesprávná posouzení dosahu rozsudku ze dne 8. července 2010, Komise v. Itálie (C-334/08, EU:C:2010:414), není opodstatněná.

217. Na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica, Tribunál uvádí jasně a vyčerpávajícím způsobem v bodě 217 napadeného rozsudku důvody, proč je třeba rozlišit u předmětu vedlejšího účastenství řízení o žalobě pro nesplnění povinnosti a řízení o žalobě na neplatnost. Jak uvádí RTVE a Španělské království, žaloba na neplatnost a žaloba pro nesplnění povinnosti mají odlišný účel a předmět.

218. Mimoto, i když podle čl. 132 odst. 2 písm. b) jednacího řádu, spis vedlejšího účastníka musí obsahovat důvody a argumenty vedlejšího účastníka, neznamená to, že se vedlejší účastník může dovolávat nových důvodů, odlišných od důvodů předložených žalobkyní.

219. Článek 132 odst. 2 jednacího řádu je součástí mezí stanovených řízením o vedlejším účastenství a toto ustanovení je třeba vykládat s přihlédnutím k ustanovení, která mu předchází. Podle článku 129 jednacího řádu, nadepsaného „Předmět a účinky vedlejšího účastenství“, přitom „vstup vedlejšího účastníka do řízení se omezí na úplnou či částečnou podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení“, „vedlejší účastenství je závislé na sporu mezi hlavními účastníky řízení“ a „vedlejší účastník musí přijmout stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj“.

220. S přihlédnutím k těmto skutečnostem mám za to, že Tribunál správně přezkoumal přípustnost důvodů směřujících ke zrušení předložených Telefónica, a proto navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl jediný důvod vycházející z porušení článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie jako neopodstatněný.

221. S přihlédnutím k těmto úvahám je tedy třeba vedlejší kasační opravný prostředek podaný Telefónicou zamítnout.

VII – Závěry

222. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

1) Kasační opravné prostředky se zamítají.

2) Společnostem DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, jakož i Telefónica de España SA, a Telefónica Móviles España SA, se ukládá náhrada nákladů řízení.